

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/45/2020
Identifikačné číslo spisu: 1016200008
Dátum vydania rozhodnutia: 26.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1016200008.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Jany Martinčekovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: Bc. E. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. Č.. XXX/XX-X, V. O., adresa na doručovanie: K. Č.. X, V., právne zastúpený: JUDr. Vladimír Štrbík, advokát, Námestie slobody č. 22, Prievidza, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova č. 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: KM-OLVS-83/2015/OPK zo dňa 07.12.2015, na základe kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/147/2019-144 zo dňa 23.01.2020, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .
- II. Žalovanému náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/147/2019-144 zo dňa 23.01.2020 zamietol žalobu proti rozhodnutiu žalovaného č. KM-OLVS-83/2015/OPK zo dňa 07.12.2015 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“). Preskúmaným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu č. CPTN-OP-2015/2562 zo dňa 14.07.2015 a na základe ktorého žalobcovi ako bývalému príslušníkovi policajného zboru (ďalej aj ako „PZ“) nebola priznaná náhrada za stratu na služobnom plate za služobný úraz, ktorý utrpel dňa 15.07.1992, a to z dôvodu, že nebola splnená zákonná podmienka pre vznik nároku na náhradu za stratu na služobnom plate.

2. Žalobca bol dňom 15.09.2003 na základe vlastnej žiadosti z osobných dôvodov uvoľnený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa ustanovenia § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“), a to personálnym rozkazom riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Považskej Bystrici č. 108 zo dňa 02.09.2003.

3. Žalobca požiadal Krajské riaditeľstvo PZ v Trenčíne (ďalej len ako „žiadosť“) o náhradu za stratu služobného platu podľa zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z.“), ktorú odôvodnil tým, že pri výkone práce ako člen hliadky utrpel dňa 15.07.1992 pri služobnom zákroku úraz s následkami, ktoré spočívali v dlhodobej práceneschopnosti, sťažení spoločenského uplatnenia a následne trvalými následkami. Uviedol, že PZ je zodpovedný za uvedený stav v rozsahu 100% s tým, že v súčasnosti je nezamestnaný, nakoľko nie je schopný vzhľadom k svojmu zdravotnému postihnutiu vykonávať akúkoľvek sústavnú prácu. V nadväznosti na uvedené skutočnosti žalobca žiadal, aby mu bol vypočítaný pravdepodobný služobný plat v pracovnom zaradení v čase, kedy došlo k pracovnému úrazu. Uviedol, že mu bolo vypočítané dopĺčanie za stratu na služobnom plate po odpočítaní výsluhového dôchodku, ktorý mu je vyplácaný vo výške 340,- € eur spolu s valorizáciou v súčasnosti cca 504,- €. O dopĺčanie náhrady straty na služobnom plate žalobca požiadal späťne 3 roky od uplatnenia uvedenou žiadosťou do doby dovŕšenia dôchodku.

4. Krajské riaditeľstvo PZ v Trenčíne (ďalej len ako „prvostupňový orgán“) po posúdení žiadosti žalobcu rozhodlo rozhodnutím č.: CPTN-OP-2015/2562 zo dňa 14.07.2015 tak, že žalobcovi nepriznalo nárok na náhradu za stratu služobného platu podľa ustanovenia § 20 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z.z. z dôvodu, že nespĺnil zákonnú podmienku pre vznik nároku na náhradu za stratu na služobnom plate, keďže nespĺnil podmienky stanovené v ustanovení § 97 ods. 2 zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky, v znení účinnom do 01.04.1998 (ďalej len ako „zákon č. 410/1991 Zb.“) a nebola mu uznaná plná alebo čiastočná invalidita a nevznikol mu tak žiadny nárok na dávku úrazového zabezpečenia vo forme náhrady za stratu na služobnom plate podľa platného zákona č. 328/2002 Z.z., z dôvodu zániku jeho služobného pomeru ako príslušníka PZ uvoľnením na základe jeho žiadosti z osobných dôvodov podľa ustanovenia § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z.

5. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako odvolací orgán potvrdilo prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne. Druhostupňový orgán mal preukázané, že žalobca požiadal o priznanie výsluhového dôchodku a nie invalidného výsluhového dôchodku a tak nespĺňal podmienky stanovené v ustanovení § 97 ods. 2 zákona č. 410/1991 Zb., a preto mu nebola uznaná plná alebo čiastočná invalidita a nevznikol mu tak žiadny nárok na dávku úrazového zabezpečenia vo forme náhrady za stratu na služobnom plate podľa ustanovenia § 20 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z.z., a to z dôvodu uvoľnenia zo služobného pomeru príslušníka PZ na základe vlastnej žiadosti z osobných dôvodov podľa ustanovenia § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. Druhostupňový orgán zastával názor, že podstatnou skutočnosťou pri rozhodovaní o priznaní náhrady za stratu na služobnom plate žalobcovi, boli okolnosti skončenia jeho služobného pomeru, ku ktorému došlo uvoľnením dňom 15.09.2003.

6. V žalobe proti preskúmanému rozhodnutiu žalobca poukázal na to, že Sociálna poisťovňa na základe jeho žiadosti o invalidný dôchodok tejto žiadosti nevyhovela, avšak z odôvodnenia rozhodnutia Sociálnej poisťovne vyplýva, že jeho žiadosť je dôvodná vzhľadom ku konštatovaniu posudkového lekára a bola zamietnutá z dôvodov, že úraz sa stal u žalovaného a žalobca nemá okrem služobného pomeru odpracované potrebné roky na uznanie invalidného dôchodku. Z tohto dôvodu žalobca požiadal žalovaného o doplatenie straty na zárobok od uznania invalidity od mesiaca máj 2010, nakoľko nie je schopný vykonávať ďalšiu prácu a okrem výsluhového dôchodku nemá iný príjem, nedosiahol vek na starobný dôchodok a jeho postupom bol diskriminovaný. Uviedol, že v priamej príčinnej súvislosti so zraneniami v služobnom pomere po jeho prepustení zo služobného pomeru bol uznaný invalidným.

7. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 1S/2/2016-91 zo dňa 25.01.2018 už raz zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR rozhodol o kasačnej sťažnosti žalovaného rozsudkom sp.zn. 9Sžsk/62/2018 zo dňa 29.05.2019 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/2/2016-91 zo dňa 25.01.2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že pre priznanie náhrady straty na služobnom príjme bolo potrebné splniť kumulatívne dve podmienky, a to prepustenie zo služobného pomeru zo zdravotných dôvodov a dosahovanie nižšieho príjmu ako služobný plat policajta, ktorý dosahoval pred

prepustením. V danom prípade nebola splnená jedna z kumulatívnych podmienok pre priznanie uplatneného nároku a to prepustenie žalobcu zo služobného pomeru zo zdravotných dôvodov.

8. Krajský súd posudzoval žiadosť žalobcu o prepustenie zo služobného pomeru zo dňa 26.08.2003 podľa predpisov účinných v čase uplatnenia nároku, resp. vzniku nároku podľa ustanovenia § 20 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z., z ktorého vyplýva, že podmienkou na priznanie náhrady straty na služobnom príjme je skutočnosť, že policajt bol zo služobného pomeru prepustený alebo uvoľnený zo zdravotných dôvodov v dôsledku služobného úrazu alebo choroby z povolania a po skončení služobného pomeru jeho príjem je nižší ako služobný plat policajta, ktorý dosahoval pred prepustením alebo uvoľnením zo služobného pomeru. Krajský súd mal preukázané, že žiadosť žalobcu neobsahovala ako dôvod pre uvoľnenie zo služobného pomeru zdravotný stav žalobcu a neboli k nej pripojené žiadne dôkazy preukazujúce, že príčinou pre jej podanie bol zhoršený zdravotný stav žalobcu, ktorý by mu neumožnil vykonávať funkciu, do ktorej bol v tom čase zaradený, zohľadňujúcu následky jeho pracovného úrazu. Krajský súd preto konštatoval, že žalobca nebol zo služobného pomeru prepustený zo zdravotných dôvodov.

9. Krajský súd poukázal na to, že Personálnym rozkazom č. 313 zo dňa 31.10.1994 žalobca bol zaradený do inej funkcie, zohľadňujúcej jeho obmedzenia vyplývajúce zo služobného úrazu. Bolo teda nesporné, že žalobca vyjadril s uvedeným rozhodnutím súhlas a teda nedošlo k realizácii jeho uvoľnenia zo služobného pomeru príslušníka PZ zo zdravotných dôvodov. Ďalej, krajský súd mal preukázané, že žalobca počas neschopnosti vykonávať službu poberal služobný príjem v chorobe a že po tom, ako utrpel pracovný úraz, bol opätovne uznaný za schopného služby s obmedzením, od 01.07.1994 a že bol preložený na iný, jeho zdravotnému stavu vyhovujúci výkon služby, so zachovaním jeho služobného platu. Taktiež v konaní nebolo sporné, že žalobca v posudzovanom období nebol uznaný za invalidného alebo čiastočne invalidného. Žalobca bol Sociálnou poisťovňou uznaný za invalidného s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 55%, od 29.05.2010 až na základe lekárskeho posudku posudkového lekára Sociálnej poisťovne zo dňa 10.07.2013.

10. Krajský súd rešpektoval názor Najvyššieho súdu, ktorý bol uvedený v rozsudku sp.zn. 9Sžk/62/2018 zo dňa 29.05.2019, podľa ktorého „v prípade, ak žalobca požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru z osobných dôvodov, nebolo povinnosťou žalovaného skúmať príčiny pre podanie žiadosti o prepustenie a zisťovať zdravotný stav žalobcu. V danom prípade, pre priznanie náhrady straty na služobnom príjme bolo potrebné splniť kumulatívne dve podmienky, a to prepustenie zo služobného pomeru zo zdravotných dôvodov a dosahovanie nižšieho príjmu ako služobný plat policajta, ktorý dosahoval pred prepustením. Podľa názoru kasačného súdu, nebola v danom prípade splnená jedna z kumulatívnych podmienok pre priznanie uplatneného nároku a to prepustenie žalobcu zo služobného pomeru zo zdravotných dôvodov.“

11. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca kasačnú sťažnosť. Mal za to, že krajský súd porušil jeho práva na spravodlivý proces a rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. V prvom rade žalobca (sťažovateľ) namietal, že krajský súd porušil Čl. 48 ods. 1 Ústavy SR tým, že vo veci rozhodol nesprávne zložený senát. Ďalej, podľa názoru žalobcu žalovaný porušil svoju povinnosť tým, že nezistil presne a úplne skutočný stav veci a nezabezpečil si potrebné podklady pre rozhodnutie. Podľa názoru žalobcu žalovaný nebral do úvahy personálny rozkaz č. 313 zo dňa 31.10.1994, v ktorom je uvedené, že sa ruší personálny rozkaz o prepustení žalobcu zo zdravotných dôvodov číslo 225/10 zo dňa 26.09.1994. Žalobca má za to, že žalovaný, aby mu nemusel doplácať stratu na zárobku, zrušil jeho prepustenie zo služieb policajného zboru zo zdravotných dôvodov a preradil ho z pracovnej kategórie A do kategórie C. Žalobca ďalej namietol, že zo služobného pomeru bol prepustený v čase jeho práceneschopnosti. Od prepustenia z policajného zboru žalobca nikde nepracoval z dôvodu jeho nepriaznivého zdravotného stavu. Podľa tvrdenia žalobcu krajský súd nevysvetlil, čo bránilo žalovanému, aby preveril jeho zdravotný stav v čase podania žiadosti o dopĺcanie straty na zárobku. V prílohe ku kasačnej sťažnosti predložil stanovisko MUDr. Q. S., podľa ktorého žalobca bol prepustený z policajného zboru zo zdravotných dôvodov. Na záver svojej kasačnej sťažnosti žalobca poukázal na skutočnosť, že Krajské riaditeľstvo Policajného zboru sa vôbec nezaujímal o preverenie príčinnej súvislosti medzi pracovným úrazom a jeho následkami a taktiež neriešil jeho PN pri uvoľňovaní zo

služobného pomeru. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby kasačný súd zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalovaný uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom žalobcu vyjadreným v kasačnej sťažnosti a stotožňuje sa s výrokom rozsudku krajského súdu. Z tohto dôvodu žalovaný navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok) po preskúmaní napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave a po vyhodnotení sťažnostných námietok konštatuje, že kasačná sťažnosť je nedôvodná, a preto ju podľa § 461 SSP zamietol z nasledovných dôvodov:

14. Z administratívneho spisu bolo zistené, že dňa 15.07.1992 žalobca utrpel pracovný úraz, za ktorý zodpovedá zamestnávateľ v rozsahu 100%. Rozhodnutím č. p. PZ-3-12/Práv.-92 zo dňa 17.03.1995 Okresné veliteľstvo PZ Považská Bystrica rozhodlo o náhrade škody na zdraví podľa § 104 ods. 1 zákona č. 410/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, čo sa týka bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia. Ďalším rozhodnutím č.p.: PZ-3-12/Práv-92 zo dňa 03.10.1995 bolo rozhodnuté o ďalších nárokoch žalobcu, a to náhrady škody za stratu na služobnom príjme počas neschopnosti policajta na službu, ktorý bol práceneschopný od 15.07.1992 do 01.07.1994, o nedoplatku náhrady škody na služobnom príjme po skončení neschopnosti policajta na službu od 01.11.1994 do 30.06.1995 a vo forme renty mesačne počnúc 01.07.1995, keďže personálnym rozkazom č. 313/1994 bol poškodený z dôvodu zmeny jeho pracovnej klasifikácie z „A“ na „C“ prevedený na funkciu starší referent oddelenia správnej služby od 01.11.1994, v dôsledku čoho mu bol vyplácaný nižší služobný príjem. Uvedeným rozhodnutím bola ďalej poškodenému priznaná náhrada za vecnú škodu.

15. Žiadosťou zo dňa 26.08.2003 žalobca požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka PZ, ktorú odôvodnil osobnými dôvodmi. Personálnym rozkazom č. 108 z 02.09.2003 riaditeľ OR PZ Považská Bystrica uvoľnil žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ dňa 15.09.2003, pričom ako dôvod bolo uvedené: na základe vlastnej žiadosti menovaného - po dohode s príslušným nadriadeným. Následne bol žalobcovi na základe žiadosti rozhodnutím č.p. SPC-37.439-1/5-2003 zo dňa 11.11.2003 priznaný výsluhový dôchodok. Rozhodnutím z toho istého dňa bolo žalobcovi priznané aj odchodné.

16. Žiadosťou zo dňa 25.05.2015 žalobca požiadal žalovaného o dopĺčanie straty na služobnom plate podľa zákona č. 328/2002 Z.z. tri roky späťne od uplatnenia tohto nároku, až do doby dovŕšenia dôchodku.

17. Súčasťou administratívneho spisu je rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie, zo dňa 24.02.2014, ktorým bola žiadosť žalobcu o invalidný dôchodok zamietnutá, odborný posudok o invalidite zo dňa 13.12.2013, v ktorom bol žalobca uznaný za invalidného podľa zákona o sociálnom poistení v rozsahu 55 % s dátumom vzniku invalidity 29.05.2010.

18. Súčasťou súdneho spisu je rozkaz vo veciach personálnych veliteľa Okresného veliteľstva PZ Považská Bystrica č. 313 zo dňa 31.10.1994, ktorým bol žalobca odvolaný podľa § 16 ods. 1 písm. b/ zákona č. 410/1991 Zb. dňom 31.10.1994 a ustanovený dňom 01.11.1994 z funkcie staršieho inšpektora OO PZ Považská Bystrica do funkcie starší referent oddelenia správnej služby, odboru poriadkovej polície OV PZ Považská Bystrica. Druhým výrokom bol zrušený rozkaz vo veciach personálnych č. 225/1994 zo dňa 26.09.1994 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru. Tento personálny rozkaz obsahuje aj vyjadrenie žalobcu, z ktorého vyplýva, že s rozkazom súhlasí.

19. Podľa § 97 ods. 2 zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky v znení účinnom ku dňu vydania rozhodnutia o náhrade škody na služobnom príjme po skončení neschopnosti policajta na službu (03.10.1995) náhrada za stratu na služobnom príjme po skončení neschopnosti policajta na službu alebo pri uznaní plnej alebo čiastočnej invalidity sa

poskytuje v takej výške, aby spolu s čistým služobným príjmom (zárobkom) policajta po úraze alebo po zistení choroby z povolania s prípadným invalidným alebo čiastočným invalidným dôchodkom poskytovaným z toho istého dôvodu alebo s príspevkom za službu sa rovnala jeho čistému služobnému príjmu pred vznikom škody spôsobenej služobným úrazom alebo chorobou z povolania. Prítom sa neprihliada na zvýšenie invalidného dôchodku pre bezvládnosť, ani na zmenu výšky a na zvýšenie už priznaných dôchodkov podľa predpisov o sociálnom zabezpečení. Táto náhrada patrí policajtovi najneskôr do konca kalendárneho mesiaca, v ktorom dovŕši 65 rokov veku.

20. Podľa § 20 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom ku dňu skončenia služobného pomeru žalobcu (15.09.2003) policajtovi, profesionálnemu vojakovi alebo vojakovi prípravnej služby, ktorý utrpel služobný úraz podľa § 29 ods. 1 až 3 alebo u ktorého bola zistená choroba z povolania podľa § 29 ods. 4, sa poskytuje policajtovi náhrada za stratu na služobnom plate a profesionálnemu vojakovi alebo vojakovi prípravnej služby náhrada za stratu na služobnom príjme, ak

1. bol po skončení dočasnej neschopnosti prevedený alebo preložený zo zdravotných dôvodov na inú funkciu, na ktorej policajt dosahuje nižší služobný plat a profesionálny vojak alebo vojak prípravnej služby nižší služobný príjem, alebo

2. bol zo služobného pomeru prepustený alebo uvoľnený zo zdravotných dôvodov v dôsledku služobného úrazu alebo choroby z povolania a po skončení služobného pomeru jeho príjem z pracovnej činnosti vrátane výsluhového príspevku, výsluhového dôchodku, invalidného výsluhového dôchodku alebo dôchodku podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení je nižší ako služobný plat policajta alebo služobný príjem profesionálneho vojaka alebo vojaka prípravnej služby, ktorý dosahoval pred prepustením alebo uvoľnením zo služobného pomeru.

21. Podľa § 38 ods. 1 a 2 cit. zákona policajt a profesionálny vojak, ktorému sa skončil služobný pomer, má nárok na výsluhový dôchodok, ak služobný pomer trval najmenej 15 rokov. Na výsluhový dôchodok má nárok aj policajt a profesionálny vojak, ktorému sa skončil služobný pomer, ak poberal invalidný výsluhový dôchodok a doba trvania služobného pomeru spolu s dobou poberania invalidného výsluhového dôchodku dosahuje najmenej 15 rokov. Pri výpočte takéhoto výsluhového dôchodku sa základ použitý na výpočet invalidného výsluhového dôchodku zvyšuje o rovnaké percentá, o aké by sa zvýšil invalidný výsluhový dôchodok do dňa priznania výsluhového dôchodku.

22. Podľa § 40 ods. 1 a 2 cit. zákona policajt alebo profesionálny vojak, ktorý sa stal invalidným v dôsledku služobného úrazu alebo choroby z povolania, má odo dňa vzniku invalidity, najskôr však odo dňa skončenia služobného pomeru, nárok na invalidný výsluhový dôchodok. Nárok na invalidný výsluhový dôchodok podľa odseku 1 trvá počas invalidity, najdlhšie však do dňa predchádzajúceho dňu opätovného prijatia do služobného pomeru policajta alebo profesionálneho vojaka podľa osobitných predpisov 32) alebo do dňa predchádzajúceho dňu priznania výsluhového dôchodku.

23. Čo sa týka právneho posúdenia veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil záväzný právny názor v rozsudku č.k. 9Sžsk/62/2018-121 zo dňa 29.05.2019, keď uviedol, že na daný prípad je potrebné aplikovať ustanovenie zákona č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom ku dňu uplatnenia nároku, resp. vzniku nároku na prípadnú náhradu za stratu na služobnom plate. Tento by žalobcovi vznikol po ukončení služobného pomeru, ktorý zanikol dňom 15.09.2003.

24. V zmysle § 20 ods. 1 písm. a/ bod 2. zákona č. 328/2002 Z.z. v znení účinnom k tomuto dňu (15.09.2003) podmienkou pre priznanie náhrady straty na služobnom plate policajta je skutočnosť, že policajt bol zo služobného pomeru prepustený alebo uvoľnený zo zdravotných dôvodov v dôsledku služobného úrazu a po skončení služobného pomeru jeho príjem je nižší ako služobný plat policajta, ktorý dosahoval pred prepustením alebo uvoľnením zo služobného pomeru. Najvyšší súd konštatoval, že v danom prípade nebola splnená jedna z týchto dvoch kumulatívnych podmienok, a to prepustenie zo služobného pomeru zo zdravotných dôvodov. Bolo totiž preukázané, že k prepusteniu zo služobného pomeru došlo na základe žiadosti žalobcu, pričom táto neobsahuje ako dôvod pre uvoľnenie zo služobného pomeru zdravotné problémy a neboli k nej pripojené žiadne dôkazné prostriedky preukazujúce, že príčinou pre jej podanie bol zhoršený zdravotný stav žalobcu. Bolo pritom jeho

povinnosťou, ak dôvodom pri uvoľnení zo služobného pomeru bol jeho zdravotný stav v dôsledku služobného úrazu, tento dôvod uviesť v žiadosti o prepustenie zo služobného pomeru, podrobiť sa lekárskej posudkovej činnosti príslušnými orgánmi žalovaného. V prípade, ak žalobca požiadal o uvoľnenie zo služobného pomeru z osobných dôvodov, nebolo povinnosťou žalovaného skúmať príčiny pre podanie žiadosti a zisťovať jeho zdravotný stav.

25. Na uvedenom právnom názore kasačný súd zotrúva a nemá dôvod ho nijako modifikovať. Preto krajský súd, viazaný týmto právnym názorom v zmysle § 469 SSP, nepochybil, keď žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

26. Čo sa týka konkrétnych sťažnostných námietok, kasačný súd ich v plnom rozsahu vyhodnocuje ako nedôvodné. Čo sa týka sťažnostnej námietky, že postupom krajského súdu došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1, 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré malo byť spôsobené účelovým zložením senátu, ktorý rozhodoval pôvodne vo veci a následne po zrušení rozsudku Krajského súdu v Bratislave a vrátení veci na ďalšie konanie, kasačný súd poukazuje na obsah zápisnice z pojednávania konaného na Krajskom súde v Bratislave dňa 23.01.2020. Po zrušení v poradí prvého rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.01.2018 bola vec opätovne zapísaná do súdneho registra 1S. Došlo k zmene v zložení senátu 1S tak, ako to vyplýva z tejto zápisnice. V zmysle Dodatku č. 9 Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2019, s účinnosťou od 01.11.2019 rozhodoval tento senát v zložení JUDr. Marta Barková, predsedníčkou senátu a členovia senátu JUDr. Zuzana Mališová a JUDr. Renáta Janáková. Ďalej správny súd konštatoval, že nakoľko členka senátu JUDr. Zuzana Mališová bola v čase pojednávania práceneschopná a v zmysle rozvrhu práce krajského súdu zastupujúcim senátom je senát 2S, ďalším členom na pojednávaní bol člen zastupujúceho senátu 2S JUDr. Vlastimil Pavlikovský. Zloženie senátu 1S v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku teda bolo v súlade s Rozvrhom práce Krajského súdu v Bratislave na roky 2019 a 2020. Nie je preto dôvodná sťažnostná námietka v zmysle § 440 ods. 1 písm. f/ SSP.

27. Čo sa týka ďalšej sťažnostnej námietky týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP), táto bola odôvodnená viacerými tvrdenými pochybeniami, a to, že správny súd po vrátení veci na ďalšie konanie nedoplnil dokazovanie, ktoré navrhol žalobca a dôkazy, ktoré už boli v spise pred vydaním prvého rozsudku správneho súdu, bolo potrebné v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doplniť. Sťažovateľ však neuvádza, o ktoré už predložené dôkazy ide a akým spôsobom bolo potrebné tieto dôkazy doplniť. Taktiež z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý zrušil v poradí prvý rozsudok správneho súdu, nevyplýva povinnosť správneho súdu doplniť dokazovanie, pretože dôvodom na zrušenie tohto rozsudku nebolo nedostatočné zistenie skutkového stavu správnym súdom, ale jeho nesprávne právne posúdenie veci.

28. Sťažovateľ ďalej namietal, že žalovaný porušil povinnosť zistiť presne a úplne skutočný stav veci a nezabezpečil si potrebné podklady pre rozhodnutie. Poukázal pritom na uznesenie lekárskej komisie, týkajúce sa predĺženia podpornej doby, personálny rozkaz o predĺžení podpornej doby, ako i personálny rozkaz č. 313 zo dňa 31.10.1994, ktorý zrušil personálny rozkaz o jeho prepustení zo zdravotných dôvodov č. 225/1994. K tomu kasačný súd uvádza, že listinné dôkazy týkajúce sa predĺženia podpornej doby poukazujú len na tú skutočnosť, že žalobcovi bola predĺžená podporná oba na poberanie nemocenského počas práceneschopnosti, ktorá trvala od vzniku pracovného úrazu 15.07.1992 do 01.07.1994, čo je z pohľadu špecifikovania dôvodov skončenia služobného pomeru žalobcu v roku 2003 právne irelevantné. Čo sa týka personálneho rozkazu č. 313 zo dňa 31.10.1994, tento listinný dôkaz žalovaný založil do súdneho spisu, a ako na jeden z rozhodných dôkazov naň poukázal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v zrušujúcom rozsudku zo dňa 29.05.2019 (body 22, 36 cit. rozsudku). Rovnako sa týmto listinným dôkazom zaoberal aj správny súd (bod 50 napadnutého rozsudku krajského súdu). Kasačný súd konštatuje, že tento dôkaz preukazuje skutočnosť, že žalobca akceptoval zrušenie personálneho rozkazu č. 225/1994 zo dňa 26.09.1994 o jeho pôvodnom prepustení zo služobného pomeru z dôvodu, že stratil dlhodobu zo zdravotných dôvodoch schopnosť vykonávať doterajšiu funkciu a nemožno ho previesť na inú funkciu, ako to vyplýva z jeho odôvodnenia (čl. 69 súdneho spisu). Naopak, sťažovateľ na základe personálneho rozkazu č. 313 zo dňa 31.10.1994 začal vykonávať

novú funkciu, a to staršieho referenta na Oddelení správnej služby odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva PZ Považská Bystrica. Z jeho obsahu ďalej vyplýva, že žalobca vyjadril s personálnym rozkazom č. 313 súhlas a nepodal voči nemu odvolanie, ako to vyplýva z poučenia. K uvoľneniu zo služobného pomeru došlo až personálnym rozkazom č. 108 zo dňa 02.09.2003, dňom 15.09.2003, a to z osobných dôvodov na strane sťažovateľa, ako bolo vyššie uvedené. Personálny rozkaz č. 313 nie je dôkazom, ktorý by preukázal, že k uvoľneniu zo služobného pomeru došlo zo zdravotných dôvodov na jeho strane, preukazuje opak.

29. V tejto súvislosti je tiež potrebné poukázať na ďalší dôkaz, predložený samotným sťažovateľom, a to odborný posudok o invalidite Sociálnej poisťovni, pobočka Považská Bystrica zo dňa 13.12.2013, ktorý síce konštatuje, že sťažovateľ je invalidný s poklesom schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť na 55 %, ale dátum vzniku invalidity uvádza až 29.05.2010, pričom k uvoľneniu zo služobného pomeru došlo už v roku 2003. Tento dôkaz teda nemôže byť relevantný na posúdenie zdravotného stavu žalobcu v roku 2003. Rovnako takýmto dôkazom nie je ani lekársky posudok podľa zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia, ktorý bol vydaný až 10.07.2013 a bol podaný (vypracovaný) na účely rozhodovania o žiadosti žalobcu o poskytnutie kompenzácie ťažkého zdravotného postihnutia. Pokiaľ žalobcov zdravotný stav už v roku 2003 bol taký, že mu nedovoľoval ďalej vykonávať štátnu službu policajta, žalobca mohol a mal vykonať potrebné kroky k tomu, aby jeho služobný úrad mal objektívne vedomosti o jeho zdravotnom stave. Žalobca však ukončenie služobného pomeru zo zdravotných dôvodov nežiadal, naopak ukončenie služobného pomeru riešil žiadosťou z 26.08.2003, uvádzajúc len osobné dôvody. Aj z toho dôvodu potom došlo k jeho uvoľneniu zo služobného pomeru v zmysle § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., teda na jeho vlastnú žiadosť a nedošlo k jeho prepusteniu podľa § 192 ods. 1 písm. b/ cit. zákona, čo by bol dôvod na skončenie jeho služobného pomeru zo zdravotných dôvodov. Predpokladom na takéto prepustenie zo služobného pomeru je rozhodnutie lekárskej komisie, ktoré však sťažovateľ nepredložil a v danom období ani nenamietal. Zdravotné dôvody žalobca neuvádzal ani pri jeho následných žiadostiach, keď bezprostredne po uvoľnení zo služobného pomeru v septembri 2003 požiadal o priznanie výsluhového dôchodku a odchodného a nepožiadal o priznanie invalidného výsluhového dôchodku.

30. Nie je dôvodná ani námietka, že žalovaný, aby nemusel doplácať stratu na zárobku, zrušil personálnym rozkazom č. 313 jeho prepustenie zo služieb Policajného zboru, pričom následná služba mu spôsobovala problémy. Jednak toto konštatovanie sťažovateľa o jeho problémoch pri vykonávaní služby je nepodložené a jednak z rozhodnutia o náhrade škody zo dňa 03.10.1995 jednoznačne vyplýva, že po prevedení sťažovateľa personálnym rozkazom č. 313 na funkciu starší referent mu bola priznaná náhrada škody na služobnom príjme od 01.11.1994, keďže bol prevedený na inú, menej platenú funkciu. Táto náhrada škody mu bola priznaná fixnou sumou od 01.11.1994 do 30.06.1995 a od 01.07.1995 vo forme mesačnej renty. K tomu kasačný súd dodáva, že uvedená renta nebola sťažovateľovi priznaná rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 5C/1145/97-169 zo dňa 21.12.2000, ale práve v tejto časti bola žaloba žalobcu týmto súdom zamietnutá, pretože už o nej bolo rozhodnuté služobným úradom.

31. Na uvedených názoroch nič nemení ani sťažnostná námietka, že zo služobného pomeru bol sťažovateľ prepustený v čase jeho PN, ktorá bola ukončená ku dňu jeho prepustenia. V žiadnom prípade nepostačuje pre záver o jeho uvoľnení zo služobného pomeru zo zdravotných dôvodov bez ďalšieho jeho práceneschopnosť pred uvoľnením zo služobného pomeru, ktorá, mimochodom, podľa dôkazu predloženého sťažovateľom (potvrdenie KR PZ v Trenčíne zo dňa 15.09.2003) trvala 20 kalendárnych dní a bola jediná v roku 2003. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na to, že po prepustení z Policajného zboru nikde nepracoval zo zdravotných dôvodov, kasačný súd poukazuje na to, že objektívnym dôkazom bolo preukázané, že jeho invalidita z dôvodu iba (čiastočnej), 55% miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť vznikla až v roku 2010, a teda pokiaľ nepracoval od roku 2003, kedy bol uvoľnený zo služobného pomeru, uvedená skutočnosť nemá žiaden vplyv na posúdenie veci.

32. Kasačný súd sa nemohol stotožniť so sťažnostnou námietkou, podľa ktorej preverenie zdravotného stavu žalobcu zaťažovalo výlučne žalovaného. Pre posúdenie akéhokoľvek podania je rozhodujúci jeho

obsah. Pokiaľ si sťažovateľ uplatnil ako dôvod skončenia služobného pomeru uvoľnenie zo služobného pomeru z osobných dôvodov, nebol dôvod na to, aby žalovaný, resp. prvostupňový orgán požiadal sťažovateľa, aby si dal vyšetriť zdravotný stav. Preverovať zdravotný stav žalobcu v čase podania žiadosti o dopĺňanie straty na služobnom plate v roku 2015 už nebolo potrebné, pretože správny orgán musel vychádzať z právoplatného personálneho rozkazu č. 108 z 02.09.2003 o uvoľnení zo služobného pomeru z osobných dôvodov. K prevereniu zdravotného stavu sťažovateľa mohlo dôjsť v roku 2003, keď došlo k uvoľneniu zo služobného pomeru a nie ako sa to mylne domnieva sťažovateľ, až následne v roku 2015. Pokiaľ ide o žalobcom v kasačnom konaní novo predložený dôkaz - potvrdenie MUDr. Q. S. zo dňa 06.03.2020 o aktuálnom zdravotnom stave žalobcu, konštatovanie (nie odborný záver) všeobecného lekára, že po ukončení poslednej práceneschopnosti pacient odišiel do civilu zo zdravotných dôvodov, je mimo jeho právomoci, ktorý navyše z administratívneho spisu nevyplýva.

33. Nie je dôvodná ani sťažnostná námietka, že nebolo doplnené dokazovanie týkajúce sa jeho zdravotného stavu ku dňu jeho prepustenia z Policajného zboru, resp. v súvislosti s pracovným úrazom. Na aplikáciu § 20 ods. 1 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z.z. nie je postačujúce, aby bolo ex post preukázané, že uvoľnenie alebo prepustenie zo služobného pomeru mohlo mať svoje príčiny v zdravotných dôvodoch v dôsledku služobného úrazu. Na aplikáciu tohto ustanovenia musí byť preukázané, že policajt bol zo služobného pomeru explicitne prepustený alebo uvoľnený zo zdravotných dôvodov v dôsledku služobného úrazu, čo sa v danom prípade nestalo. Personálny rozkaz č. 108 z 02.09.2003 je právoplatný, keďže sťažovateľ sa proti nemu neodvolal a je záväzný pre účastníkov konania aj pre správny a kasačný súd.

34. Neadekvátny je aj odkaz na § 3 Občianskeho zákonníka, ktorý nie je možné použiť v konaniach, v ktorých správny orgán vrchnostensky rozhoduje vo vzťahu k účastníkom konania o ich právach, právom chránených záujmoch či povinnostiach. Ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka, ako jedno zo základných interpretačných a aplikačných pravidiel, je možné aplikovať len na občianskoprávne vzťahy, ktoré sa vyznačujú rovným postavením jednotlivých účastníkov právneho vzťahu.

35. Kasačný súd všetky sťažnostné námietky vyhodnotil ako nedôvodné a dospel k záveru, že správny súd v súlade s už vysloveným právnym názorom kasačného súdu správne žalobu zamietol, keďže žalobca nesplnil jednu z kumulatívnych podmienok na priznanie náhrady za stratu na služobnom plate, a to uvoľnenie zo služobného pomeru zo zdravotných dôvodov v dôsledku služobného úrazu. Kasačnú sťažnosť preto ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

36. O trovách kasačného konania kasačný súd vo vzťahu k žalobcovi rozhodol v zmysle § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a contrario tak, že keďže nebol v konaní úspešný, nemá právo na náhradu trov kasačného konania. Žalovaný bol v konaní úspešný, avšak kasačný súd mu náhradu trov podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP a contrario nepriznal, pretože neboli splnené podmienky na jeho aplikáciu.

37. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustná kasačná sťažnosť.